

στοιχειό

στοιχειό, το, ουσ. [<αρχ. στοιχεῖον], το στοιχείο. **1.** άνθρωπος με υπερφυσικές διαστάσεις ή δυνάμεις: «μια πιθαμή άνθρωπος και πήγε να τα βάλει μ' αυτό το στοιχειό. Πώς να μη βρεθεί στο νοσοκομείο!». **2.** άτομο ψηλό, αδύνατο και πάρα πολύ άσχημο: «όσα λεφτά και να 'χει, δεν την παντρεύεται κανένας, γιατί είναι σαν στοιχειό η φουκαριάρα». Από την έννοια του υπερφυσικού·

- το βιος παντρεύει το στοιχειό, βλ. λ. [βιος](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας